

הביאו המשכן אל משה שיבדוק אם נעשה כמו שראה בהר

ועוד "ויקרא אל משה", מה כתוב למעלה, **"ויביאו את המשכן אל משה וגו'"** (שמות לט, לג), למה אל משה, אלא כך אמרו, לפי שמשה ראה אותו בהר, שהקדוש ברוך הוא הראה לו בראיית העין, כמו שכתוב: **"כַּאֲשֶׁר הִרְאָה אֹתָךְ בְּהָר"** (שמות כז, ח), וכתוב: **"כִּמְרֹאֶה אֲשֶׁר הִרְאָה ה' אֶת מֹשֶׁה וגו'"** (במדבר ח, ד), וכתוב: **"וּרְאֵה וְעֲשֵׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר אֶתָּה מְרֹאֶה בְּהָר"** (שמות כה, מ), ועתה הביאו אליו, כדי שיראה אם נעשה כאותו המשכן שראה בהר.

אחרי שגומרים לבנות הארמון באים להראות למלך

אבל למה **"ויביאו את המשכן אל משה"** [כא] אלא למלך שבקש לבנות ארמון להמטרונה, פקד לאומנים היכל זה במקום זה והיכל זה במקום זה, כאן חדר המטות, וכאן מקום לבנות, כיון שגמרו אותו האומנים, הראוהו למלך.

משה הוא אדון הבית

כך, **"ויביאו את המשכן אל משה"** (שמות לט, לג) אדון הבית איש האלהים [כב], וכיון שנגמר הארמון, הזמינה המטרונה את המלך, הזמינה לבעלה עמה, לפיכך: **"ויקרא אל משה"**, ולפי שמשה אדון הבית הוא, מה כתוב: **"ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה"** (שמות לג, ז), משה שהוא אדון הבית ביכולתו לעשות כך, מה שאין רשות לאדם אחר לעשות כך, **"וידבר ה' אליו"**, זו מדרגה אחרת עליונה.

אדם מפני שעל ידי היחוד נעשים כמו אדם אחד

ואז בשעה שנודמן משה ליכנס, פתח ואמר **"אדם פי יקריב מכם"**, למה נזכר אדם כאן, אלא כשנתחברו שמש וירח ביחד פתח ואמר אדם [כג], כדכתיב: **"שמש ירח עמד ובלה"** (חבקוק ג, יא), עמד ולא עמדו.

המקריב צריך שיהיה נשוי

"פי יקריב מכם", כאן נרמז שמי שיעשה עבודת הקרבנות בשלמות, צריך שימצא זכר ונקבה [כד], כך נשמע שכתוב: **"מכם"** שימצא בתבנית אדם שלכם, **"קרְבַן לה"**,

זיו הזוהר

כא. פירוש ולמה לא הלך לראותו במקום שנעשה. **כב.** משה נקרא איש האלהים ואדון הבית כיון שהוא גרם השפעת השפע לספירת המלכות שנקראת **כג.** שורש משה. **כד.** כי אדם הוא כולל זכר ונקבה דהיינו שמש וירח. **כז.** פירוש שיהיה נשוי אשה.

שיקריב הכל להתאחד יחד עליון ותחתון, "מִן הַבְּהֵמָה", להראות התאחדות אדם ובהמה הכל ביחד^[כח].

מקריבים לה' ונעשה יחוד ומזה בא השפעות טובות

"מִן הַבְּהֵמָה" ו"מִן הַצֹּאן", אלו ששורשם מן המרכבות שהם טהורים, לפי שאמר "מִן הַבְּהֵמָה", יכול מכולן בין טהורות בין טמאות, חזר ואמר: "מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם", קרבני צריך לומר, מה "קָרְבַּנְכֶם", אלא בתחלה "קָרְבָן לה'" ועתה קרבנכם, "קָרְבָן לה'" "אָדָם", "קָרְבַּנְכֶם" "מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן", להראות היחוד מלמטה למעלה ולמעלה למטה, מלמטה למעלה היינו, "קָרְבָן לה'", מלמעלה למטה היינו, "קָרְבַּנְכֶם"^[כט].

מלך היושב למעלה מעלים הדורון אליו ומשם יורד למטה

משל למלך היושב במגדל העליון למעלה מעלה, והכסא שלו הוכנה על המגדל ההוא, והמלך הוא העליון על הכל, אדם כי יקריב מתנה למלך, צריך לעלות ממדרגה למדרגה, עד שעולה להמקום שהמלך יושב, ואז נודע שזה העלה מתנה למלך, ושזאת המתנה למלך היא, כשיורדת מתנה מלמעלה למטה, הרי נודע שהמתנה הזאת יורדת מן המלך מלמעלה לאוהבו של מלך שהוא למטה.

כך בתחילה כתוב: "אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם", שיעלה במדרגותיו מלמטה למעלה, ואז "קָרְבָן לה'", ואחר כך "מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּגו'", תרד שפע במדרגותיו מלמעלה למטה, ואז "קָרְבַּנְכֶם" לכם, ובשביל זה כתוב: "אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבַשִּׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם חֶלְבִי" (שיר השירים ה, א), הרי זה אדם וקרוב לה', ואחר כך "אֲכָלוּ רְעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים"^[ל] היינו, שאז "מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם".

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף נ"ג עמוד ב'

אלף קטנה כי אותיות קטנות הם במלכות שהיא שרתה במשכן

רבי יצחק אמר, "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו וּגו'", אל"ף קטנה למה, אלא בשביל להראות מי הוא זה שהיה קורא, והוא זה ששכן במקדש, ואז הזמין לו למשה כמו זה המזמין לאורח.

אותיות גדולות הם בבינה, ומרמז שם על האדם העליון

כאן אל"ף קטנה, ושם בהפסוק "אָדָם שֵׁת אָנוּשׁ" (דברי הימים א' א, א), אל"ף גדולה, לפי שאדם זה הוא שלמות הכל.

משה עוסק בתיקון ז"א ואהרן בתיקון המלכות

בא וראה, מה בין משה לאהרן, איזה מהם העליון, אלא משה העליון, שמשה נקרא שושבין המלך, ואהרן נקרא שושבין המלכה.

זיו הזוהר

כה. התאחדות אדם ובהמה היינו הזדוגות תפארת ומלכות. כי אדם בגימטריא מ"ה שהוא שם הוי"ה במילוי החי"ן שורש ספירת מלכות. כו. זה רמז על קבלת שפע. כז. היינו גם כן קבלת השפע.

אהרן נכנס עם המלכה למלך

משל למלך, שהיה לו מטרונה עליונה, מה עשה, נתן לה שושבין לתקן לה הכל, ולהשגיח בכל עניני הבית, ולכך כאשר נכנס שושבין הזה למלך, לא נכנס אלא עם המטרונה. זהו שכתוב: "בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ"^[כח].

משה נכנס למשכן כמו אורח

ולפי שמשה הוא שושבין המלך, לפיכך נזדמן למשכן כאורח, ואחר כך, "וַיִּדְבַּר ה' אֵלָיו".

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ה' עמוד א'

אדם הראשון לא היה צריך להקריב מבקר וצאן

"אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַה'", אמר רבי אלעזר, מקרא הזה כך היה לו ליכתב, אדם כי יקריב קרבן לה', מהו "מִכֶּם", אלא להוציא אדם הראשון, שהוא הקריב קרבן כאשר ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, וזה נתבאר, וכאן "מִכֶּם" כתוב.

אין מקבלים קרבן ממשומד

וזה אדם, בא להוציא אדם אחר שלא היה מכם^[כט], אמר לו רבי שמעון, יפה אמרת וכך הוא.

זוהר חלק ב' פרשת פקודי דף רלט עמוד א'

אדם הוא כוונת המקריב ובהמה זה בירור ניצוצים מהחיצונים

אבל הרי אמרו במה שכתוב: "אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'" (תהלים לו, ז), שכך נתעלה הסוד של אדם, מצד האדם ודאי, ובהמה מצד הבהמה^[ל], ולפיכך כתוב: "אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם", אדם ודאי, שזהו קרבנו למעלה לקשור הקשר בסוד של אדם, ואחר כך "מִן הַבְּהֵמָה", והכל הוא בסוד של אדם ובהמה^[לא], וזה הוא הסוד שנצרך להקרבן, אדם ובהמה כמו שאמרנו.

זוהר חלק ב' פרשת פקודי דף רסח עמוד ב'

האם הסטרא אחרא נהנה מהקרבנות?

פעם אחד ישב רבי אלעזר לפני רבי שמעון, אמר רבי אלעזר, האם קץ כל בשר ההוא נהנה מאותן הקרבנות שהקריבו ישראל על גבי המזבח, או לא, אמר לו, כולם היו מסתפקים ונהנין יחד למעלה ולמטה.

העונות של הבהמה לוקח הסטרא אחרא

ובא וראה כהנים ולוים וישראל, הם נקראים אדם, בהתחברות אותן המחשבות הקדושות העולות מהם, זה השה או הכבש או זאת הבהמה שמקריבים, נצרך טרם שנקרב על

זיו הזוהר

המקריב שזה קרבן רוחני של תשובה על החטא בשבירת הלב, וקרבן גשמי שהיא הבהמה. לא. כונתו שעל ידי הקרבן רוחני וגשמי נעשה למעלה התקשרות אדם ובהמה" שהוא סוד

כח. זא"ת רמז על השכינה הקדושה. כט. פירוש שלאדם הראשון הותר להקריב שור פר מקרין מפרים שלא היה לו שמנה ימים ולא לכם. ל. דורש שהקרבן צריך להיות מן שניהם. מן האדם

המזבח, להזכיר עליו כל החטאים וכל העונות וכל הרהורים רעים שעשה, ואז נקראת זו בהמה בכל, מתוך אותן החטאים והרהורים רעים, כדמיון הקרבן של עזאזל, שכתוב: **"וְהִתְוַדָּה עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגּוֹ"** (ויקרא טז, כא), כמו כן כאן.

משא כפול היה הבהמה נושא חלק להקדושה וחלק לצד האחר

וכאשר עולה על גבי המזבח הוא נושא פי שניים, הבשר והעונות, ולפיכך זה עולה למקומו וזה עולה למקומו, המחשבות בסוד של אדם, והבשר בסוד של בהמה, ככתוב: **"אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'"** (תהלים לו, ז).

בקרבנות מנחות נהנה גם הסטרא אחרא ועל ידי זה לא היה יכול לשלוח

חביתין וכל שאר מנחות לעורר רוח הקודש, במחשבות הכהנים ושירות הלויים ותפלות של ישראל, ובאותו העשן מהשמן והקמח שעלה, מסתפקים ונשבעים כל שאר שרי הדין, שלא יוכלו לשלוח עם הדין שהוא שנמסר להם, והכל בזמן אחד. **בא** וראה שהכל נעשה בהסוד של האמונה להסתפק זה בזה, ושיעלה למעלה מה שנצרך עד אין סוף.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ה' עמוד ב'

המקריב קרבן הוא מיחד את הפרצופים העליונים

רבי אבא אמר, בא וראה, בשעה שהאדם מתקן מעשיו, על ידי הקרבן הכל נמתק, ונתקרב ונתקשר זה בזה ביחוד שלם, זהו שכתוב: **"אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם"**, [וג'] **"פִּי יִקְרִיב"**, לקשר הענינים כראוי.

כהן שאינו נשוי לא יקריב

בא וראה, **"אָדָם פִּי יִקְרִיב"**, להוציא מי שאינו נשוי, שהרי קרבנו אינו קרבן, וברכות אינן נמצאות על ידו, לא למעלה ולא למטה, כך נשמע שכתוב: **"אָדָם פִּי יִקְרִיב"**, למעט זה שאין הוא אדם, ולא בכלל של אדם הוא, והשכינה אינה שורה עליו, לפי שהוא פגום, ונקרא בעל מום, ובעלי מומין מרוחקים מהכל, כל שכן למזבח להקריב קרבן. **ונדב** ואביהו מוכיחים, שכתוב: **"וַיִּתְצֵא אֱשׁ מִלְּפָנֵי ה' וּגּוֹ"**, ולפיכך כתוב: **"אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַה'"**, **"אָדָם"** היינו שנמצאים זכר ונקבה, זה ראוי להקריב קרבן, הזה ולא אחר.

רק בהמות המותרות באכילה מותר להקריבן על המזבח

"מִן הַבְּהֵמָה" כלל, **"מִן הַבֶּקֶר וּמִן הַצֹּאן"** פרט אחר כך, אלו הכשרים לאכול, ושאינם כשרים לאכול אסור להקריב, ולמקום אחר נסתלקו אותן שאינם כשרים.

זיו הזוהר
תפארת ומלכות כמובא לעיל אות כ"ה. לב. פירוש שזה דבר התלוי מכם בעבודתכם הקדושה.